

Helsingborg, grådaskigt, tillhör inte mig, är nu bara en skugga, en sång som tystnat, för jag osynliga samtal med träden om kvällarna,
är de i en annan närvaro, bär mina trötta initialer under barken,
här finns ingen tid, bara sönderrostade skrov som ligger uppdragna på stranden, fågelokularen sönderbrända i händerna, innehåller några lysande kroppar, brev, ett sammelsurium av signaler från en annan tid, jag smälter successivt under vinterns hetta, på gatorna vandrar kroppar av gips, deras orörlighet är nästan dynamisk, som om de ler, och älskar, och tänker i ultrarapid, vissa dagar så älskar jag dem, andra dagar är ögonen svarta som gift, när himlen är av metall och innestänger allt. bara drömmen är en oas som kan skönjas på de uttorkade fälten, där finns städerna - urskogarna i vilka jag andas, somliga vardagar, eftermiddagar kan jag se dig, som en rosa reva i en skymningstung sky, ett ansikte som gör rummen levande, för några ögonblick tänds lamporna i gravkammaren, oljemålningar rinner flyktigt längs väggarna, tills de spolats ner i diket och rinner bort med regnet,
fåglarna i denna stad är analoga och strömlösa. de bär inga ord i sina vingar, istället inger de mig med förnimmelsen av att vara tunga, blyaktiga, svarta vingar som skär rutinartat genom himlen, som om vanan har slipat bort deras ansikten från kroppen, som om vanan har slipat ner landskapet till ett hav av sand och grus, till tysta och stillsamma förbannelser som bränner under ögonlocket likgiltigt,
är jag ett moln instängt i en glasburk, en bläckfisk instängd i ett antikt fotografi där tiden står still, där ljuset är mörkt och likgiltigt, där ljuset inte längre bär på några resonemang, har tystnat, frusit.
utan musik vore livet ett misstag (som någon filosof sa) jag lagar lax i ugnen och lyssnar på Timber Timbre, och till sist ska till och med spegeln genomsåda sig själv,

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Androiden med Poeter.se id #186370 innehar upphovsrätten